

Creus en la màgia?

Francesc Gisbert

Dibuixos de Roser Argemí

Creus en la màgia?

Francesc Gisbert

Dibuixos de Roser Argemí

bromera

1

Creus en la màgia?

Creus en la màgia? Aquella frase la tenia gravada al cap. La frase i el to de veu burleta de l'àvia Geni. La veritat és que ens havíem fet ben poc. Ella vivia en un poble perdut entre muntanyes, Vilaencantada. Ens havíem vist en ben poques ocasions. Un parell de vegades, que hi havia anat amb els pares. No era gens aficionada a viatjar ni moure's de Vilaencantada.

Però aquella pregunta l'havia sentida més d'una volta. I jo no sabia què contestar.

Quan els pares em van dir que passaria un parell de setmanes a ca l'àvia, just acabar les clas-

ses, em va caure l'ànima als peus. Vilaencantada és un poble diminut, lluny de la resta del món. Ells havien de treballar en un creuer aquelles setmanes de finals de juny. I necessitaven que un familiar es fera càrrec de mi. La meua germana gran, estudiant universitària d'Erasmus, no era la persona més responsable del món. I la tia Cristina vivia a l'altra punta del mapa.

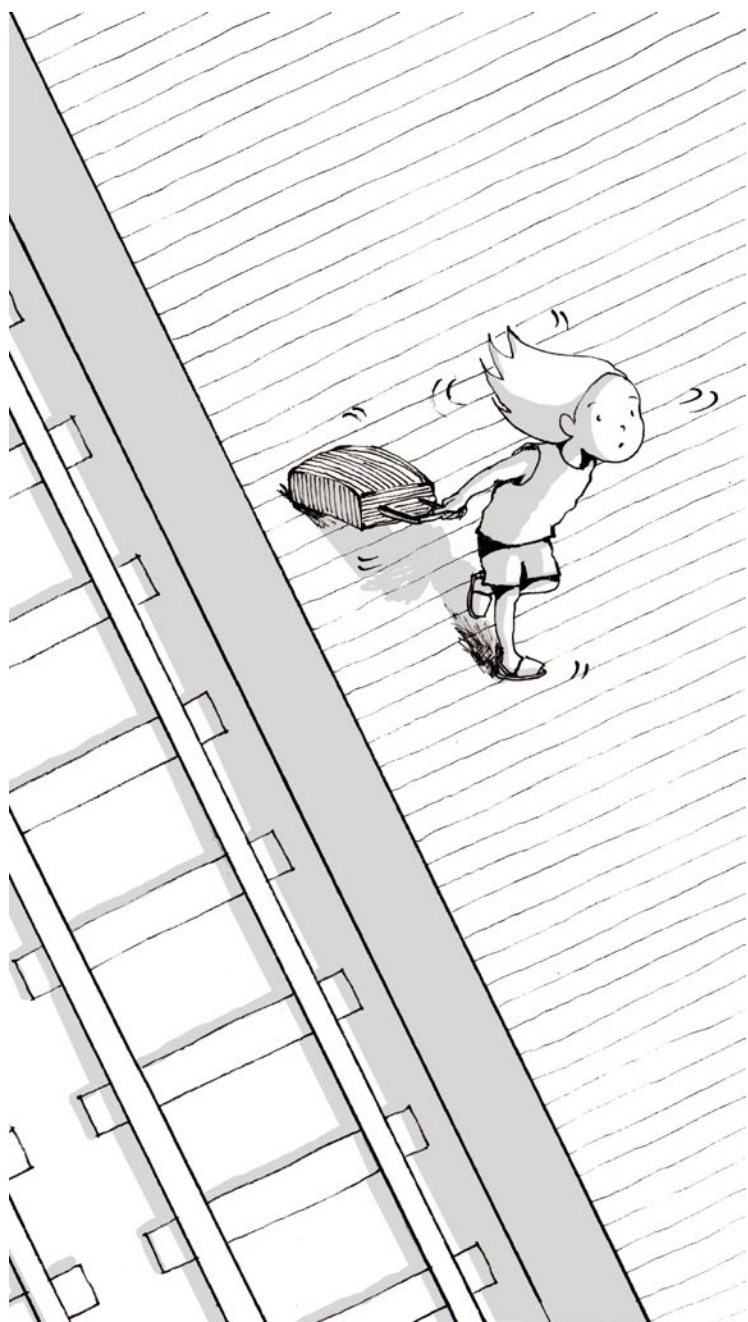
—No pot ser d'una altra manera. Te'n vas a ca l'àvia Geni —sentencià la mare—. En el fons, serà una oportunitat per conèixer-vos més a fons.

—El pare diu que està malament del cap.

—Ton pare diu molts destrellats, és la seua forma de parlar. La iaia està de meravella per a la seua edat.

Vaig recordar la conversa durant el viatge en tren, fins a l'estació de Vilaencantada. Bé, estació per donar-li un nom. El tren em va deixar davant d'un edifici en ruïnes, del començament del segle passat. I el poble es trobava a més de dos quilòmetres de distància, serra amunt. El tren s'allunyà i em vaig quedar sola i desamparada, enmig d'una estesa d'oliveres.

A finals de juny, feia calor de valent. Vaig mirar la costera. Semblava que no acabava mai.

Només hi havia una pista empinada, cap al poble. Vaig sospirar. I vaig estirar la maleta amb rodes cap al campanar de Vilaencantada. Emergia ben bé al cim de la serra. Dalt de tot, entre boscos de pins i carrasques.

–Hi, hi, hi! Hi, hi, hi!

Vaig mirar a dreta i esquerra. Ho havia sentit bé? M'ho havia imaginat? Sonava com una rialleta. No li hauria donat més importància. Però es repetí novament, amb un afegitó inquietant:

–Hi, hi, hi! Alícia ja està ací!

Em vaig quedar de pedra. Si el tren haguera estat més prop, hauria arrancat a córrer per a pujar-hi i fugir. Potser la calor començava a afectar-me. Vaig continuar per la pista asfaltada. Tota clots i forats, amb esbarzers a les vores, i cap persona a la vista.

No s'hi veia ni una ànima. Ara, tenia més companyia de la que em pensava. De tant en tant, sentia una espècie de grunyits ofegats i es dibuixava una ombra rere els esbarzers. Com si m'espiares. I aquella rialleta:

–Hi, hi, hi! Alícia ja està ací!

La situació començava a preocupar-me. Soc de ciutat i no tinc costum de caminar per aquelles

soledats. Encara menys entre grunyits i rialletes. El dia anterior havia parlat amb l'àvia per telèfon i sabia, perfectament, quan hi arribaria. Podia haver enviat algú a buscar-me!

Poc després, vaig descobrir un home gitat, a la soca d'una olivera. En un dels bancals que pujaven per la falda de la muntanya. En realitat, un homenet, de panxa unflada com una coca i barret de palla inclinat sobre el rostre:

–Escolte, vaig bé cap a Vilaencantada?

–Malament, malament... Al primer entrador, gira a la dreta. Pas a pas, ja hi arribaràs.

–Gràcies!

Tenia una veu aflautada. Parlà sense llevar-se el barret, encara que pressentia uns ullets entre els forats de la palla. Mentre m'allunyava, vaig sentir aquella rialleta, ofegada per grunyits. Vaig suposar que l'homenet s'havia adormit i roncava, novament. Però en girar-me, havia desaparegut.

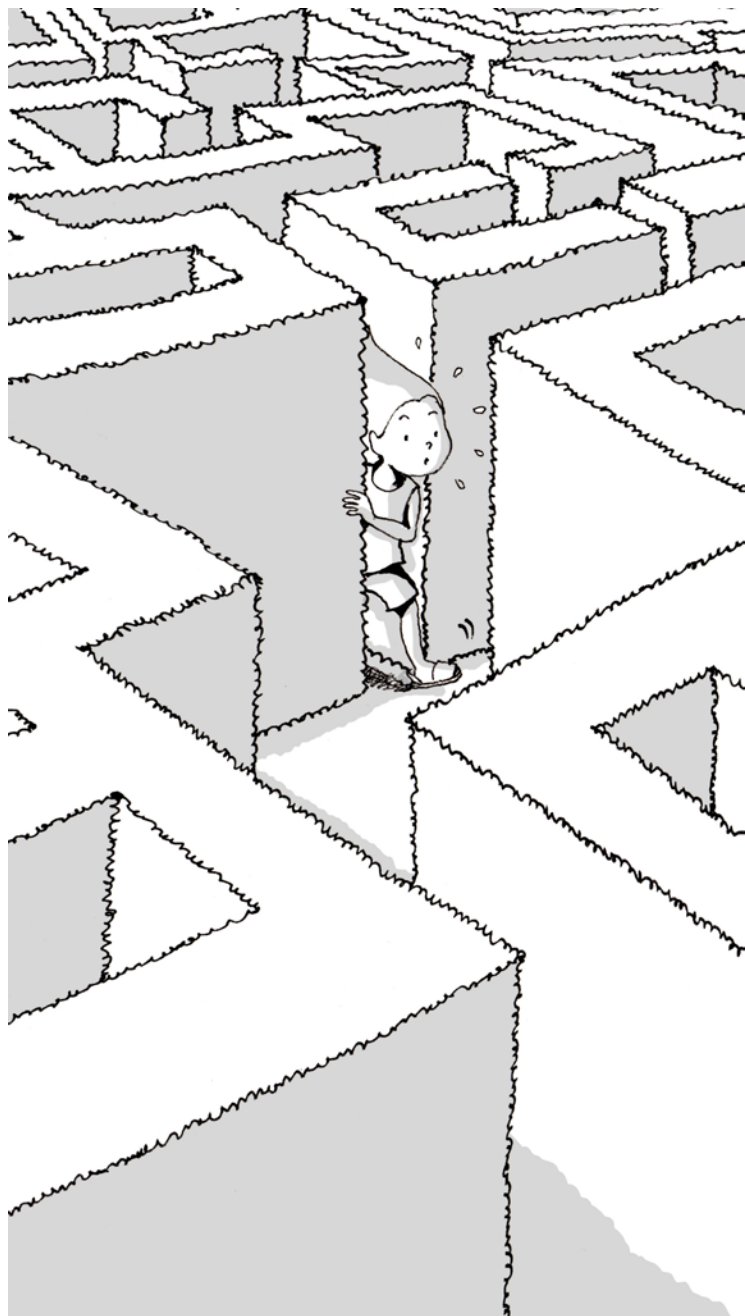

2

El misteri del laberint

Vaig seguir les indicacions. Vaig girar a la dreta per on m'havia assenyalat. El camí no tardà a fer-se més estret, una senda de terra. No hi havia res, tret de marges abandonats i troncs caiguts. El bosc havia recuperat aquells terrenys, envaïts per esbarzers. Uns esbarzers com més va més frondosos. Tenien unes rames com cordes. Travessaven la senda i havia d'abaixar el cap i maniobrar per a no punxar-me. S'enganxaven a la camisa, als pantalons, a la maleta:

—Açò sembla un laberint!

Devien ser les dotze del migdia. La foscor era tan espessa dins del bosc d'esbarzers que recordava poqueta nit. A mesura que avançava, augmentava la sensació de ser una mosca en una teranyina. I què hi ha sempre en una teranyina? Alguna aranya...

No estava a sola. A l'altra banda de la paret de vegetació salvatge, sentia passos. Avançaven al meu costat. Percebia un «ras, ras...» continu, sobre les fulles seques. Identificava una respiració. Intuïa una mirada entre els forats de la paret d'esbarzers. Si em detenia, allò es detenia. Si reprenia la marxa, allò continuava. Si corria, igualava el meu pas. Quina desesperació!

I sabeu què va ser el pitjor? Quan em vaig adonar que la meua companyia no caminava a passos, sinó arrossegant-se. Quan vaig tindre la certesa que allò no respirava, simplement, sinó que resseguia un rastre amb l'olfacte: el meu rastre. El cor em va fer un bot en escoltar una conversa:

–És a l'altra banda.

–Vols dir? No se sent res.

–Ja és nostra. Banyeta li eixirà al pas i nosaltres tallarem la retirada.

–Segur que és ella? Si ens equivoquem, Viperina ens rostitrà.

–És l'única persona que ha baixat a l'estació. A l'hora que ens ha dit Viperina.

–No parleu tan fort. És a l'altra banda. Ens sentirà...

Ignorava qui eren. Ells, en canvi, estaven ben informats sobre la meua persona. Vaig accelerar el pas, sense preocupar-se dels arraps. El laberint es va fer més ample. Formava una clariana. Em vaig parar en sec. La paret d'esbarzers s'obria en un túnel. Era l'única eixida, si no volia recular.

Alguna cosa venia cap a mi. Vaig obrir uns ulls com unes llimes. Al meu davant, va aparèixer una serp de tres caps. Tres caps que raonaven entre ells:

–Ací la tenim!

–No escaparàs!

–Viperina se n'alegrarà!

Allò era una serp de tres caps. Grossa com una persona adulta i llarga com un tronc de xop. Vaig recordar una de les històries de l'àvia. Va ser en les poques ocasions que l'havia visitada al poble, de menuda, amb els pares. Era una rondalla en què apareixia una serp monstruosa, de tres caps!

En això vaig sentir passos a la meua esquena. L'homenet que m'havia enviat per aquell camí. Sense barret, lluia una pell rogenca, amb dues banyetes al cap:

–Ja és meua! –avançà cap a mi amb una forca negra, a les mans.

–Ei, tu, on vas tan embalat? –parlà un dels caps de la serp.

–És la nostra presonera, no la teua!

–El mèrit de capturar-la és nostra!

–Esteu tronats? Jo l'he enviada al laberint! És meua!

–I nosaltres li hem seguit el rastre!

–Calleu! Sargantanes bocudes!

–Calla tu, cervell de banya buida!

Allò devia ser un insult dels grossos, al món dels dimonis. Perquè a l'al·ludit se li va encendre el fetge. Començà a cridar i a punxar la serp de tres caps amb la forca. I la serp provà de defendre's a mossos, mentre movia els caps furiosa.

Vaig aprofitar la confusió per fugir pel túnel de davant, cametes em valguen. No vaig tardar a eixir del laberint. Tornava a ser a la vista del camí asfaltat, enmig dels bancals d'oliveres. De

tan atabalada, vaig entropessar amb una pedra.
Vaig caure de morros:

–Quin bac!

M’havien fet caure les pedres d’un marge. Les pluges devien haver solsit l’estructura. I totes les pedres d’una secció s’estenien sobre el bancal.

–Ja et tinc!

El Banyeta em venia darrere. Seguit de la serp de tres caps. Feia l’efecte que havien pactat una treva. Primer em capturarien. I després discutirien. No tenia cap escapatòria:

–Deixeu-me en pau o m’obligareu a traure el geni!

Em van sorprendre aquelles paraules. Les havia pronunciades de forma inconscient. La serp de tres caps i el Banyeta es pararen de colp. Es van mirar amb indecisió i una ombra de por:

–Ha parlat com ella...

–Impossible –el tallà un dels caps de la serp–.
Agafem-la...

Va ser un impuls reflex. Vaig plegar una de les pedres del marge, amb intenció de llançar-la cap als meus perseguidors. El Banyeta va riure:

–Ah, ah! Pedres a nosaltres! Jo soc un dimoni i ella és un monstre. Som immunes a les pedrad... Ah!

Vaig llançar la pedra. Amb ràbia i punteria. El vaig encertar enmig del front. La pedrada no va obrir cap trau. Ni va fer cap bony. Tot just en impactar al cap del dimoni... la pedra es transformà en una bola de neu! El Banyeta es quedà paralitzat. Acostumat a les flames de l'infern, la neu li produí un efecte immobilitzador.

La serp de tres caps es va parar d'una. Va obrir els sis ulls espantada. Mirava a terra, darrere meu. Vaig seguir-li la mirada:

—Fosca! Les pedres del marge s'han convertit en boles de neu!

Vaig començar a llançar-los boles de neu, sense pietat. Les boles esclataven en contacte amb la pell dels meus perseguïdors. Provocaven fumeroles. Després d'uns quants impactes, fugiren cap al laberint més de pressa que corrents.

Em vaig deixar caure a terra, sense alé i blava de cansament. Al cap de poc temps, vaig sentir lladrar un gos. Es va plantar davant meu, mentre remenava la cua. Era un rateret valencià, negre amb taques blanques.

Darrere del gos vingueren un home gran i un jove de la meua edat. Entre els dos em van alçar. Devia fer bona fila, suada, bruta i plena d'arraps:

–Estàs bé?

El vellet portava una cistella davall del braç i un gaiato a l'altra mà. Em mirà de cap a peus. Es rascà el bescoll, sorprés, i es tocà la visera de la gorra. Tenia més arrugues a la cara que un llençol de bon matí. Caminava encorbat, però amb energia:

–Venim de collir bolets de riu, el meu net i jo, quan t'hem sentit cridar. Què passava?

–Els heu vist? M'han atacat un dimoni i una serp de tres caps. Els he fet fugir amb boles de neu.

Vaig assenyalar el terra. La neu havia tornat a convertir-se en pedres del marge:

–Crec que el bac l'ha afectada, iaio...

El vellet es deia Nicolau i el seu net Ventura. Els vaig dir que anava a ca l'àvia Geni i em van acompanyar al poble. També vivien a Vilaencantada. Vaig ballar d'alegria, en distingir les primeres teulades. Només un grapat de cases desordenades al voltant d'un campanar. Tan sols vaig topar amb una parella de vellets a la plaça, asseguts en un banc de pedra, a l'ombra d'un om centenari. Devien haver acabat de dinar d'hora i xarraven, per a afavorir la digestió. Nicolau i el seu net s'hi quedaren raonant. La casa de l'àvia era a uns pocs metres.

Els vellets m'observaren amb inquietud. Els ulls es movien com un grapat d'abelles tafaneres, al compàs de les gorres, les mans als bastons. Quan em vaig girar, em vaig adonar que tots em seguien amb la mirada. Mentre tocava a ca la iaia, vaig sentir que Ventura preguntava al seu avi:

–Tu creus que deu ser com la senyora Eugènia?

–De mare música, filla balladora. Si és veritat el que ens ha contat, ja en tenim dues, al poble.